

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas XVIII. post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

18. hebd.
post
Trinit.

Dominica XVIII. Post Trinitatem.

li

De mandato magno in lege.
Matth. 22.

I. Iesus pharisæo cuidam legisdo-
ctori roganti: quod esset *mandatum
magnum in lege?* Respondit: *Diliges Do-
minum Deum tuum ex toto corde tuo, &
in tota anima tua, & in tota mente tua,
hoc est primum & maximum mandatum.*
Quantò æterna Patris sapientia hu-
ius præcepti sublimitatem melius no-
uerat, tantò affectuosius eius cogni-
tionem & æstimationem, quavis ob-
lata occasione inculcat; eò quod sit
præcipuum legis naturalis, scriptæ &
Euangelicæ mandatum, finis omnium
cæterorum, & assiduum supremæ
virtutis charitatis exercitium. Et
quanto eminentius omnem eius præ-
cepti perfectionem intellectu, affectu
& effectu iugiter adimplebat; tanto
sollicitius eiusdem accuratam obser-
uationem omnibus cõmendabat. Quan-
tò ergò studio merito nobis ad exi-
miam

miam charitatis Dei perfectionem
 hoc mandato contentam foret con-
 tendendum, conando Deum infinito
 amore dignissimum amare super om-
 nia, perfectissimè quoad intellectum,
 affectum, & vires corporis & animæ
 omnes; per frequentationem actuum
 interiorum & exteriorum amoris
 Dei, modo secundum omnem dimen-
 sionem perfectissimo, videlicet volen-
 do & fauendo ipsi omne bonum in-
 trinsecum & extrinsecum; amplecteu-
 do omne eius beneplacitum; adim-
 plendo omnem voluntatis nutum,
 purissimè propter ipsum, intensissimè
 quoad affectum & conatum; constan-
 tissimè inter prospera & aduersa; insa-
 tiabilissimè quoad heroica perfectius
 amandi desideria. Zelus proficiendi
 in amore Dei, cuius actus hic modo
 insinuato exercendi.

H. *Secundum verò simile est huic: Dili-
 ges proximum tuum sicut te ipsum, in his
 duobus preceptis uniuersa lex pendet &
 Propheta.* En quanti sinceram dilectio-
 nem proximi faciat Filius Dei, qui &
 ipsius præstantiam & animæ rationa-
 lis dignitatem, & æterni Patris volun-
 tatem penitissimè norat, vt præceptū
 de diligendo proximo simile asserat
 esse

esse præcepto de diligendo Deo, atque
vtrumque simul sumptum esse omni-
um, quæ in lege Mōyſis & Prophetis
continētur, ſummarium. Simili igitur
quoque conatu nobis connitendum
erit, ad eximium in dilectionem pro-
ximi profectum, actus eius tam inter-
nos quam externos perfectè frequen-
tando, omnesque defectus eis oppo-
ſitos ſollicitè cauendo. Zelus profici-
endi in amore proximi, cuius actus et-
iam hic exercendi.

III. *Congregat s. Phariſais interroganti
eos Ieſus: quid vobis videtur de Chriſto,
cuius filiu eſt? aiunt ei, David* Errorum
Iudæorum arbitrantium Meſſiam pu-
rum hominem futurum, aperte reſel-
lit, oſtendens eum non ſolum filium
Davidis, ſed inſuper filium Dei futu-
rum, cum is ipſum vocet Dominum
dicens: *Dixit Dominus Domino meo in*
Psalm. 109. in quo æterna Chriſti ex
Deo Patre generatio, ſacerdotium, re-
gnum & poteſtas iudiciaria manifeſtè
prædicatur. Quam ſtudioſè Chriſtus
vbiq; captat occaſionem, de omni-
bus etiam inimicis benemerendi, eos
inſtrūendo, monendo, in viam ſalutis
dirigendo, eorum malevolentiam be-
nevolentia compēſando. vti hic facit,
dum

dum calumniatoribus suis inculcat agnitionem suæ diuinitatis, ex qua pendet beata æternitas. *Hac est enim, ut ipse testatur, vita aeterna, ut te cognoscant verum Deum, & quem misisti Iesum Christum.* Zelus imitandi Christum in beneficentia erga omnes etiam inimicos, zelus animarum.

De Christo ambulante super aquas.

II.

Matt. 14. Marc. 6.

I. **C**ompulit Iesus discipulos intrare nauiculam & precedere eum transfretum, donec dimitteret turbas, & dimissa turba ascendit in montem solus orare. Suspice immensam erga suos discipulos charitatem Christi, pro ipsis usque ad quartam vigiliam noctis in oratione perseverantis; eosdem quantumuis inuitos à se ad tempus seiungentis, & tempestate exorta iactari in mari permittentis! Annon similem etiam Ecclesiæ fluctuanti, & cuius electorum inter desolationum & tentationum fluctus suspiranti, semper exhibuit, nunc exhibet, & porro paratus est exhibere? Idem qui tunc in monte solus pro electis orabat, nunc ad dexteram Patris

Patris

Parris pro iisdem interpellat; qui tunc discipulis suauem suam præsentiam subtraxit, nunc quoque electis gratiæ suæ visitationis subinde subtrahit: qui tunc illos procellis agitari permittit, nunc quoque hos desolationū & aduersitatum fluctibus non raro circūagi permittit. Quam is ergo in omnibus his merito est redamandus, & glorificandus? Amor Dei, resignatio.

II. *Naucula autem in medio mari iactabatur fluctibus. Et vidit eos laborantes in remigando.* Quam grande nobis in omnibus ærumnis, tentationibus, periculis deberet esse solatium recogitare hæc omnia? quæ patimur, permitti à patre amantissimo maioris nostræ perfectionis, gratiæ & gloriæ, iugiter nos misericorditer intuente, ad fortiter contra tentationes dimicandum, ad generosè omne aduersitatum genus tolerandum nos animante, auxiliatricem dexteram porrigente, ad brauium perseverantiæ apprehendendum exhortante! Quis hæc ruminans ventos contrarios tribulationum timeat? aut in remigando deficiat? Magnanimitas in aduersis, fiducia filialis.

III. *Circa quartam vigiliam noctis venit ad eos, ambulans super mare, cumque*
contingit.

conturbati phantasma esse putarent, statim Iesus locutus est eis, dicens: habere fiduciam, ego sum, nolite timere. O ineffabilis Domini bonitas, qui ideo electos ad tempus affligi permittit, solatium ijs auxiliumque subtrahit, vt virtutem eorum probet, meritum augeat, gaudium impleat: quanto solatio id videbimus, quando ex procelloso huius mundi pelago, ad portum æternæ felicitatis enatabimus? Amor, fiducia, resignatio ad omnia aduersa.

De Petro ambulante super aquas.
ibid.

III.

I. **R**espondens Petrus dixit: Domine, si tu es, iube me ad te venire super aquas, at ipse ait: veni, & descendens Petrus de nauicula, ambulabat super aquam, vt veniret ad Iesum. Ingens in corde Petri fidei, fiduciæ & charitatis incendium ardebat, quo illuminatus & inflammatus Christum non parum hominem, sed Dei filium potentissimum, cui omnes creaturæ ad nutū deseruiant, agnoscebat; ad eundem vt potè infinite amabilem quamprimum
si pla.

si placeret aduolare cupiebat: nece-
 dentes fluctus diuina eius fretus po-
 tentia, si iuberet calcare metuebāt.
 Quid non potest sincera & magna fi-
 des? Quid non audet humilis & resig-
 nata fiducia? quid non tentat amore
 dilecti sincera & feruens charitas? Et
 quid hæc tria, si coniuncta sint, non
 impetrant. Annuit Christus benignè
 votis Petri longè vires suas exceedētia
 desiderantis & molientis: an non an-
 nuet votis tuis, & cuiusuis electi per-
 fectissimè ipsi etiam supra vires place-
 re, eius gloriam & proximorū salutem
 promouere gestientis? Zelus ardorem
 fidei, spei & charitatis Petri imitandi
 concipiendus, affectusq; earundem vir-
 tutum præcipui hic exercendi.

II. *Videns verò ventū validum timuit, &
 cū cœpisset mergi, clamauit dicens: Domine
 saluum me fac. Et continuo leuis extendens
 manum apprehendit eum: & ait illi, mo-
 dica fides, quare dubitasti?* En speculum
 humanæ fragilitatis tam subito inter-
 tentationum & aduersitatum fluctus
 animum despondentis, in coneepto
 feruore spiritus intepescentis, de per-
 seuerantia & salute periclitantis: Et
 infinitæ pietatis & misericordiæ sal-
 uatotis tam promptè filijs periclitan-
 tibus

libus paternam dexteram porrigentis, ex desperationis & pusillanimitatis abyſſo eruentis, nouum feruorē & robur ſpiritus imperietis. Agnitio & depreſſio ſui nihili, agnitio & exaltatio infinitæ potentia & bonitatis Dei.

III. *Et cum aſcendiſſent in nauiculam, ceſſauit ventus. Qui autem in nauicula erāt, venerunt & adorauerunt eum dicentes: Verè filius Dei es.* Quale fuerit diſcipulorum gaudium, cum cernerent tempeſtatē ſedatam, amantiſſimum Magiſtrum præſentem, turbam eorum, qui erant in nauī eiufdem potentiam ſuſpicientem & diuinitatem adorantem! Simile nõ rarò gaudiū experitur quifquis electorum ex magna tentatione, tribulatione, & anguſtia repente à diuina prouidentia eripitur. At quantò liquidius tandem diuiniuſq; erit gaudium, quod experientur electi, cum enauigato naufrago huius vite pelago appellentes ad littus beatæ æternitatis, videbunt perpetuam patriæ cœleſtis tranquillitatem, æternam optatiſſimamque dulciſſimi Saluatoris ſui præſentiam, & totam cœleſtem curiam eundem adorantem, & miſericordias eius æternum cantantem! Amor, gratitudo, deſiderium cœleſtis patriæ.

P p

De

IV.

De confessione Petri. Matt. 16.

I. **C**hristus interrogabat discipulos suos: quem dicunt homines esse filium hominu? at illi dixerunt: alij Ioannem Baptistam, alij Eliam, alij Ieremiam, aut unum ex Prophetis: dicit illis Iesus: Vos autem quem me esse dicitis? Amantissimus profectus spiritualis suorum discipuloru Magister Christus percontando, quid homines, & quid ipsi de filio hominis sentiant, captat occasionem clarus ijs seipsum manifestandi, & quanta ijs præ reliquis concessa sit gratia prærogatiua, enucleatius declarandi, vt sic in cognitione mysteriorum fidei plenius illuminati, alios quoque perfectius illuminarent, & charismata sibi gratis impertita pluris facerent, & gratiores pro ijs existerent, aliosque ad idem incitarent. Idem tibi spiritualiter præstat, quoties intus illuminatus & beneficia peculiaria tibi collata in memoriam reuocat. O si illum sapius te sic interrogantem: quid de filio Dei pro te facto filio hominis, quid de tanto eius amore, quid de tantis beneficijs sentis? quid illi merito retribuendum censes? attentè audire dignè

dignareris ; quam incredibili eius amore, quam feruenti perfectionis desiderio inflammaberis ! Amor Iesu, gratitudo, zelus diuinis inspirationibus parendi.

II. Respondens Simon Petrus dixit : Tu es Christus filius Dei viui. Respondens autem Iesus dixit ei : beatus es Simon Bar-Iona, quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus qui in caelis est. Quanto zelo amoris & honoris Magistri sui, quanto cordis gaudio Petrus speciali gratia ob feruorem suum praeventus, alios condiscipulos praeventiens, quid de Christo sentiret, paucis verbis exposuerit, exclamans: Tu es Christus filius Dei viui; quasi diceret, Tu es verus ille *Agg. 2.* Messias olim Iudæis promissus, Ille desideratus cunctis gentibus, ille sacerdos æternus secundum ordinem *Dan. 9.* Melchisedech. Ille Propheta quem omnes debent audire, Ille Sanctus sanctorum, Ille vnctus oleo exultationis præ participibus suis : Tu es filius *Hebr. 1.* Dei viui, non adoptiuus, sed naturalis. Quanto maiore zelo glorię Patris, & ipsius salutis, quanto maiore gaudio & congratulationis affectu Christus responderit: Beatus es Simon, & prærogatiuã gratiæ singularem illi

concessam extollendo, & fontem e quo illa profluxit, gratuitam nimirum æterni Patris misericordiam & liberalitatem apertè illi demonstrando, ut sic intimam humilitatem conseruaret, & se gratiorem auctori gratiæ exhiberet. O si tot peculiare tibi à Deo gratias ex gratuita benignitate Dei communicatas, ut par est, agnosceres, quam te felicem, præ tot alijs censeris! quanta humilitate te his indignè reputares! quanto feruore compensare studeres! Aestimatio gratiæ uocationis ad fidem & perfectionem, gratitudo & feruor cooperandi.

III. *Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram adificabo Ecclesiam meam.* En quam liberaliter Christus feruorem fidei & charitatis Petri, etiã in hac vita remunerat, constituendo eum supremum suum in terris vicariũ, secundarium Ecclesiæ suæ fundamentum, dando illi summum ligandi & soluendi Pontificium! Quanto liberalius eius, omniumque eiusdem feruorem æmulantium assiduos conatus in diuina gloria, per se aliosque laicius propaganda, in altera remunerabit! Amor, feruor perfectè Deo seruiendi.

De Martyrio & cruce ferenda. Matth. V.

16. Vers. 21.

I. **C**um Iesus prædixisset discipulis instantem passionem & mortem suam: *Assumens eum Petrus, cœtibus increpare illum, dicens: absit à te Domine: non erit tibi hoc. Qui conuersus dixit Petro, vade post me Satana, scandalum es mihi, quia non sapi qua Dei sunt, sed ea qua hominum.* Quantus Christi feruor patiendi omnia ab æterno prædefinita! Quantus zelus sanctissimam æterni Patris perfectissimè implendi voluntatem, quam vt humanis rationibus longissimè præferendam ostenderet, Petrum, quatumuis ex tenerissimo erga se amore eidem reluctan-tem, tam durè increpare non dubitauit. Amor crucis, resignatio.

II. *Tunc Iesus dixit discipulis suis: si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Regiam, certam ac securam ad cœlum viam esse continuam sui suarumque cupiditatum mortificationem, heroicam omnium ærumnarum, persecutionum, iniuriarum, calumniarum.

Pp 3. dolo.

dolorum, cruciatuum, omniumque
 quæ à Deo immittuntur, vel permit-
 tuntur, aduersitatum tolerantiam, ab-
 solutamque omnium in hoc mundo
 carorum, ac vitæ demum ipsius, si glo-
 ria Dei postulet, abnegationem, cum
 tam disertè infallibilis veritas asserat,
 quis contra hiscere, nisi animam suam
 velit perdere, audeat? imo quis hanc,
 quantumuis asperam crucis viam in-
 gredi cum alacritate & gaudio non
 gestiat, quam dulcissimi Saluatoris sui
 vestigijs calcatam & complanatam
 cernit. Feruens amor mortificationis,
 crucis, Martyrij

III. Ad hanc regiam crucis viam in-
 trepidè exemplo suo ingrediendam
 nos efficacibus hisce stimulis inuitat.
 1. ob oculos nobis ponendo pericu-
 lum æternæ damnationis, quæ extra
 hanc viam incurritur: *Qui enim vo-
 luerit animam suam saluam facere, perdet
 eam.* 2. Inæstimabile pretium ani-
 mæ rationalis, quæ extra eandem
 viam crucis perditur: *quid prodest ho-
 mini, si uniuersum mundum lucretur,
 anima vero sua detrimentum patiatur?
 Aut quam dabit homo commutationem
 pro anima sua?* 3. Memoriam iudicij
 & æternæ retributionis. *Filius enim
 homi-*

hominis venturus est in gloria Patru sui cum Angelis suis, & tunc reddet unicuique secundum opera eius. Quis crucem horreat, si hæc intelligat, credat, & expendat: Affectus ijdem.

De iustitia, eiusque actibus & incitamentis	} 29	VI.
De religione, eiusque actibus & incitamentis		
	} 6. p. med.	} 30

Dominica XIX. Post Trinitatem.

19. hebd. post Trinit.

De Paralytico. Matth. 9.

I.

Iesus Paralytico iacenti in lecto sibi oblato ob fidem deportantium dixit: confide fili, remittuntur tibi peccata tua. Ex abundantia bonitatis suæ Iesus spirituales prius, quam corporalem paralyfin huius afflicti curat, ut ostendat 1. morbos mentis esse periculosiores & grauiores morbis corporis. 2. Languores spirituales plerumque esse causas & radices languo-

Pp. 4. *rum.*